

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.349/2007/4.sz.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2007. szeptember 12. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és kihirdette az alábbi

ítéletet:

A befolyással üzérkedés bűntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2007. április 26-án kihirdetett 17.B.185/2006/8. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek számát 500-ra (ötszázra) emeli. A 60.000 (hatvanezer) Ft végösszegű pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni azzal, hogy egynapi tétel összegének (120 Ft - egyszázhusz) a helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

A vagyonelkobzás intézkedés tekintetében az ítélésre utalást mellőzi.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban 3.000 (háromezer) Ft - a vádlottat terhelő - bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

A megyei bíróság a rendelkező részben írt határozatával vádlottat befolyással üzérkedés bűntette miatt 300 napi tétel pénzbüntetésre és 10.000 Ft vagyonelkobzásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 120 Ft-ban állapította meg. Rendelkezett a 36.000 Ft végösszegű pénzbüntetés átváltoztatási feltételeiről és kötelezte a vádlottat 15.294 Ft bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen egyrészt az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés kiszabása érdekében. Másfelől a vádlott és a védő éltek jogorvoslattal a bűnösség megállapítása miatt, felmentés céljából.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.235/2007/1-I. számú átiratában az ügyési fellebbezést fenntartva a büntetés súlyosítását, a vádlottal szemben próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazását indítványozta. Észrevételében kifejtette, hogy sértett hitelével kapcsolatos eseményeket szükségtelenül tartalmazza a tényállás, mivel azok olyan történeti előzmények, melyeket az ügyész nem kívánt vád tárgyává tenni. A tényállást és a minősítést egyébként helyesnek tartotta. A bünteteskiszabás kapcsán utalt rá, hogy a vagyonelkobzás intézkedés, azért az arra történő ítélet első fokú megfogalmazása nem helytálló.

A fellebbezési tárgyaláson az ügyész a vádhatósági fellebbezést és a fellebbviteli főügyési átiratban foglaltakat fenntartotta.

A vádlott és a védő is fenntartották a felmentésre irányuló fellebbezést, a védő másodlagosan a büntetés enyhítését is kérte.

A súlyosítást célzó ügyési fellebbezés részben alapos, a védelmi jogorvoslatok azonban nem megalapozottak.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírálta.

A felülbírálat során megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítási eljárást az alapvető perrendi szabályok megtartásával folytatta le.

Amint arra a fellebbviteli főügyészség helytállóan utalt, szükségtelenül figyelmeztette azonban a tanúkat a hamis vád törvényi következményeire. A tanút a Be.85.§ (3) bekezdése értelmében a legjobb tudomás és lelkiismeret szerinti vallomástételi kötelezettségre, valamint a hamis tanúzás és a mentő körülmény elhallgatásának törvényi következményeire kell figyelmeztetni. A hamis vád következményeire a Be.117.§ (4) bekezdés értelmében a vádlottnál áll fenn kioktatási kötelelem.

Mindez viszont a bizonyítékok értékelhetőségét nem érinti, a helyes és egységes gyakorlat biztosítása érdekében kiemelése viszont szükséges volt.

A megyei bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Helyes és hiánytalan tényállást állapított meg, mely a Be.351.§ (1) bekezdés értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A megalapozottság ellenőrzése érdekében a másodfokú bíróság a bizonyítás anyagává tette tanú bírói szakban tett írásbeli tanúvallomását, mely csak az első fokú ítélet meghozatala után került az iratokhoz szerelésre. E tanúvallomás is az ítéleti tényállásban foglaltakat támasztotta alá, azok ellen ható adatokat nem tartalmazott.

A tényállás a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás eredménye alapján a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja szerint csak annyiban egészítendő ki a vádlott személyi körülményeinek

megváltozása folytán, hogy vádlott jelenleg négy és fél hónapos terhes, munkahellyel nem rendelkezik, az önkormányzattól folyósítanak részére 36.167 Ft segélyt.

Az elsőfokú bíróság a részben ellentmondó tartalmú bizonyítékokat okszerűen vonta értékelés körébe. Részletesen számot adott arról, hogy a vádlott tagadó tartalmú vallomásával szemben a tényállást miért a hitelesnek elfogadott tanúvallomásokra alapította, melyeket okirati bizonyítékok is megerősítettek. A megyei bíróság indokolási kötelezettségét nagy alapossággal teljesítette. A határozat indokaival a másodfokú bíróság egyetértett.

A felmentésre irányuló védelmi fellebbezés a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett, tekintettel arra is, hogy a tényállás helyessége esetén a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be.351-352.§).

A tényállás megállapításának helyessége kapcsán az ítélet tábla még a következőket emeli ki. A megyei bíróság a rendelkezésre álló bizonyítási anyag gondos értékelése után helyesen rögzítette sértett hitelével kapcsolatos tényeket is. E körben a másodfokú bíróság nem osztotta a fellebbezési főügyésztség érvelését. A vád ugyanis, ha jogi következményt nem is fűzve hozzá, de részletesen tartalmazza sértett és a vádlott kapcsolatát érintő tényeket a központi események szerves történeti előzményeként. Az események hitelessége, pontossága kapcsán ezért indokolt volt a vád ezen részének rögzítése is. A bíróságnak ez nem csupán joga, hanem kötelezettsége is volt. A kifejtettek miatt a vád részét is képező ítéleti tényállásrész mellőzésének nem volt helye, már csak azon okból sem, mert a cselekmény minősítését az nem érinti, ahogy a vád és az első fokú ítélet is helyesen foglalt állást.

A megyei bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jognak. Az I.sz. sértett , illetve II.sz. sértett hitelével kapcsolatos terhelti cselekmény kimerítette a Btk.256.§ (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő befolyással üzérkedés büntettének törvényi tényállását.

Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki a követett bírói gyakorlatra utalva, hogy a befolyással üzérkedés és a csalás között látszólagos a halmazat és csak a befolyással üzérkedés megállapítására kerülhet sor (BH.1997.569.).

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta és az enyhítő szakasz alkalmazásával helytállóan állapította meg a büntetés nemét is. Az ítélet tábla egyetértett a megyei bírósággal abban, hogy a bűncselekmény tárgyi súlyára és az elkövető személyi körülményeire is figyelemmel a szabadságvesztés büntetés, még próbaidőre felfüggesztés esetén is túl szigorú, ezért indokolt a büntetés egyfokú enyhítése. A pénzbüntetés napi tételeinek száma azonban eltúlzottan alacsony. Nem fejezi ki, hogy az enyhítő szakasz alkalmazásával került sor a büntetés kiszabására és nem áll arányban a tett arányos büntetés elveivel sem. Ezen okok folytán a másodfokú bíróság a napi tételek számát a felső határhoz közelebb eső 500-ra emelte az egy napi tételnek megfelelő összeg

érintetlenül hagyásával. A 60.000 Ft végösszegű pénzbüntetés már alkalmas a büntetési célok elérésére.

A kifejtettek miatt az Ítéltábla sem látta indokoltnak szabadságvesztés alkalmazását, ezért az ügyészi fellebbezés erre irányulóan nem volt alapos, mint ahogy nem vezethetett eredményre az enyhítést célzó védelmi jogorvoslat sem.

A vádlottal szemben törvényesen került sor a Btk.77/B. §-ában szabályozott vagyonelkobzás intézkedés alkalmazására. A határozat rendelkező részében ugyanakkor az ítélésre utalás mellőzendő volt, mert az csak a büntetések kiszabásával kapcsolatban használható. 2002. április 1-je előtt, amikor a vagyonelkobzás még mellékbüntetés volt, a bírói gyakorlat valóban használta az ítélest e tekintetben is, a 2001.évi CXXI. törvény módosítása után, a szankció intézkedéssé válása után azonban már nincs lehetőség.

A bűnügyi költségről szóló rendelkezés a jogszabálynak megfelel.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be.372.§ (1) bekezdés alapján megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be.381.§ (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2007. szeptember 12.

Dr. Kardos Sándor sk..	Háger Tamás sk..	Gömöri Olivér sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

ZÁRADÉK: A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 17.B.185/2006/8. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2007. szeptember 12.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke